

[Poul Hansen (Kalundborg).]

af den kommunistiske og Urigtigheden af den reformistiske Politik og ikke en Forsoning med den socialdemokratiske Ideologi og Praksis.“

Naar man ser den Mistænkeliggørelse og Illoyalitet over for Socialdemokratiet, som Kommunisternes Virksomhed siden Maj har været saa rig paa, kommer man uvilkaarligt til at tænke paa Dimitrofs Ord, men hvor er Ærligheden saa henne? Ved de store Demonstrationer i Sommer antydede Kommunisterne, at Socialdemokratiet var imod Arbejderne. I sine mundtlige og skriftlige Fremstillinger har man paa perfid og ofte direkte urigtig Maade omtalt Socialdemokratiets Holdning. Et af de mest graverende Eksempler herpaa er det ærede Medlem Hr. Alfred Jensens Pjece om Kommunisterne under Besættelsen. Heri fortæller han bl. a., at afdøde Statsminister Stauning billigede den Politik, der blev ført af Landsforræderne omkring Tidsskriftet „Globus“. Det er direkte usandt. Han giver det Udseende af, at Socialdemokratiet har Ansvar for Sociallovsændringerne i 1942. Ogsaa en Usandhed. Og der findes andre Eksempler i samme Retning.

I Kommunisternes særlige Fagforeningspolitik har ulovlige Strejker, Massedemonstrationer og Aktioner uden om de lovlige valgte Ledelser altid spillet en stor Rolle. I de berygtede Strasbourg-Teser fra 1929 var disse Metoder endog sat i System paa den mest kyniske og hensynsløse Maade, og det er dør udtrykkeligt fastslaaet, at det drejede sig om at skabe Mistillid til de lovlige valgte Ledelser og at undergrave og ødelægge deres Stilling.

Der er eet og andet i Sommerens Begivenheder paa Fagforeningspolitikens Omraade, der minder herom. At disse Begivenheder har været inspireret af Kommunisterne, kan vist ingen være i Tvivl om, og Kommunisterne har da ogsaa haft et mere end almindeligt Besvær med at tage Afstand fra de ulovlige Strejker.

Gang paa Gang fik Kommunisterne i gamle Dage Besked fra Komintern paa, at de maatte undgaa Sekterisme. De skulde ved at sætte sig i Spidsen for Dagskravene vinde Indflydelse paa Arbejdermasserne og give dem Indtryk af, at Kommunisterne mere end andre vilde kæmpe for dem. Men med Gennemførelsen spillede det en mindre Rolle, naar blot Kravene havde gjort deres Nytte for Kommunisterne.

Ogsaa i denne Henseende kan vi genkende Kommunisterne fra før. Blandt de Krav, der førtes frem paa Arbejdspladserne

i Sommer, og som Kommunisterne gik stærkt ind for, var Kravene om 40 Timers Arbejdsuge, 3 Ugers Ferie og Bedriftsraad. Hvor er de blevet af senere? Selv i sin Nytaarsoversigt i „Land og Folk“ havde det ærede Medlem Hr. Alfred Jensen ganske glemte dem.

I en Lærebog i proletarisk Klassekamp og marxistisk-leninistisk Strategi og Taktik fra 1933 belæres de kommunistiske Partimedlemmer om, at der i alle Masseorganisationer og især i Fagorganisationerne skal dannes kommunistiske Fraktioner, og at disse Fraktioner skal staa under Partiets Ledelse. I Kominterns Program blev det fastslaaet som en af de vigtigste Opgaver i „Revolutionens Forberedelsesperiode“ at virke i Fagforeningerne, „behændigt at erobre dem, at vinde de fagligt organiserede Massers Tillid, at afsætte og fortrænge de reformistiske Førere fra deres Stillinger“.

Det er nøjagtig, hvad vi har set foregaa siden Befrielsen. Hvor som helst Kommunisterne har været i Stand til det, har de gennem det organiserede Fraktionsarbejde „afsat og fortrængt“ socialdemokratiske Fagforeningsledere, selv om der ikke har været det ringeste at udsætte paa deres Arbejde. Adlydende de kommunistiske Partiparoler og ladende haant om alle saglige Argumenter har Fraktionsfolkene blot haft at stemme som forud planlagt. Her har i Sandhed været Tale om en usynlig Traad, der blev trukket i. Det er det, man kalder Demokrati i Organisationerne eller maaske er det „aktivt Demokrati“.

Ganske som tidligere har Kommunisterne i deres udenrigspolitiske Vurdering ligget kritikløst paa Linie med Sovjetunionen. Det maatte være saaledes, medens Komintern eksisterede, idet ogsaa det danske Kommunistparti maatte adlyde Parolerne fra Komintern, hvor det russiske Parti naturligvis maatte være det dominerende, men det ser altsaa ud til fortsat at være saaledes.

Og vi har ogsaa ganske som før set den kommunistiske tæsefyldte Selvretfærdighed dukke op: „Vi fik Ret“, siger de, „vi kan dokumentere det“. Maaske har mange ladet sig imponere deraf. Det er der dog ingen Grund til. De kommunistiske Standpunkter har været saa mangfoldige, at hvad der end sker, kan de dukke ned i Dokumentsamlingerne, hale en Udtalelse op og erklære: vi fik Ret.

I denne Forbindelse er der Grund til at minde om, at de ærede Medlemmer Hr. Jens Johs. Hansen og Hr. Aksel Larsen kan være glade for, at de ikke fik Ret i det Standpunkt,